

REDAKTIE:

MARK LANKVELD, JOHNNY
CUPPERS, NIENKE HULSHOF,
TANJA HUIININK, STEFAN BEERTEN,
BOB KLEIN GOLDEWIJK,
HUUB WOPEREIS.

FREE LANCE, IRIS WEELINK
EN JOHAN STORTELDER

CONTACT:

HUUB WOPEREIS
H.WOPEREIS@CHELLO.NL
06 - 12844614

VORMGEVING:

CHRIS NIJHOF / ROMEO DELTA

06

INHOUD

P04 WELKOM FAMILIE ALSAFADI
P09 PACELLI E1 KAMPIOEN
P10 PROFIELSCHETS
P15 COLUMN

PLEZIER

‘Heb jij een stift bij je? Dan kan ik het kampioenschap op m’n buik schrijven.’

Na de wedstrijd tegen het 6e, is dit het niveau dat er heerst in de kleedkamer van Söwent Seubn. ‘Alle begin is moeilijk’, ‘Rome werd ook niet in één dag gebouwd’ en nog meer van dat soort loze uitspraken. Kortom de tweede seizoenshelft is begonnen.

Aan het begin van het seizoen (2016/2017) hadden we afgesproken dat we kampioen gingen worden. We hadden alvast een kampioensfeest gepland, de banden van de platte wagen opgepompt en het via Facebook bekend gemaakt. ‘Dit jaar zouden we er ècht voor gaan.’

Op dit moment, nu de tweede seizoenshelft is begonnen, zie ik het al iets minder zonnig in. Misschien hadden we, in plaats van het alleen uit te spreken, er iets meer aan moeten doen. Misschien hadden we moeten afspreken om minstens 5 uur per nacht te slapen voor de wedstrijd. Misschien zouden we 1 keer per week moeten gaan trainen, in plaats van hógstens 1 keer per 2 maanden. Wie weet...

Wanneer ik de zondagochtend opsta, dan heb ik doorgaans nog niet zo’n zin om te voetballen. Maar hoe dichterbij De Greune Weide kom, hoe meer zin ik in de dag krijg.

Een bakje koffie drinken, de vorige avond (kort) bespreken en op naar de kleedkamer. Maximaal een kwartier voor de wedstrijd wordt het veld betreden. Drie keer heen en weer lopen en dan met

een man of 15 schieten op het hok. De eerste helft begint. In de rust worden de wissels doorgevoerd, er wordt thee gedronken en de nodige sigaretjes worden gerookt. Na de wedstrijd gaat het verder; 'Zag je dat schot van Johan? Die schoot bijna dat kraaiennest uit de boom.'

In de kantine wordt er een balletje mayo of een befaamd broodje Dicks Schieve besteld. Een frisdrankje wordt gedronken en dan een klein biertje, zo'n flesje met een beugel. Je kent ze wel..

'Een beumke kaarten', ondertussen muzikaal begeleid worden door Boh Foi Toch en af en toe kijken wat het 1ste

doet. Voor mij is dit het ultieme genieten.

De verhalen die voor de wedstrijd werden verteld, die worden nu herhaald, maar dan twee keer zo sterk als vanochtend. 'Het hoeft niet waar te zijn, als het maar sterk is.' Plezier ten top.

Of we nu een roemloze middenmoot positie, de top 3 of een legendarische titel gaan pakken, voor mij is het seizoen nu al geslaagd. Ik beleef het met ontzettend veel plezier.

Zo win je altijd!

Bob.

WELKOM FAMILIE ALSAFADI

Steeds een verhaal of item vinden voor de PIOT is soms lastig wanneer je niet in herhaling wilt vallen en daardoor steeds terugkomt bij een stuk over voetbal of toeneel of wat dan ook. Toch de verbinding zoeken met sport & cultuur en Zieuwent. En zo kwamen we tijdens een vergadering al brainstormend op het feit dat er sinds enkele maanden een Syrisch gezin in Zieuwent aan de Haare woont. Toch een behoorlijk raakvlak met cultuur en Zieuwent leek ons. Best nieuwsgierig naar hoe zij het hier zouden vinden mochten Nienke en ik dit gaan oppakken.

Ja, maar hoe pakken we dit aan? Eerst de achterbuurvrouw maar eens vragen die de kinderen op school ziet en de ouders spreekt of ze denkt dat ze hier open voor staan? Gelukkig zou dit voor ons vast navraag worden en ik zou vanzelf bericht ontvangen over ons idee. Enige dagen later... Helaas, de achterbuurvrouw was ziek en als ik het niet te lang wilde laten rusten, zou ik toch echt zelf actie moeten gaan ondernemen. Dus zelf aanbellen en

vragen. Wetende dat ze een beetje Nederlands spreken, geen woord Engels en verder alleen Arabisch.

Slik, wat heb ik me weer op de hals gehaald? Nu moet ik dus zelf gaan aanbellen, bij een huis waar de overgordijnen ook overdag altijd dicht zitten. Wat zullen ze wel niet zeggen? Hoe leg ik uit wat ik graag van ze wil, n.l. een interview afnemen voor de PIOT? Kan ik ze dat duidelijk maken? Willen ze wel met een foto in een blad verschijnen? Snappen ze überhaupt wat de PIOT is? Rakel ik niet teveel verdriet op wanneer er toch verhalen rondom Syrië en de oorlog naar boven komen? Misschien zouden jullie daar allemaal helemaal niet over nadenken, maar ik had behoorlijk de zenuwen die zaterdagmiddag. Gewapend met een voorbeeldboekje van de PIOT belde ik rond 12:00 uur aan. Hopen dat ze alle 4 thuis zullen zijn. Zodat de kinderen, die iets meer Nederlands begrijpen, me in geval van nood konden bijstaan.

WELKOM FAMILIE ALSAFADI

De voordeur gaat open en een vriendelijk ogende man op sokken kijkt me aan. Ik stel mezelf voor en hij geeft me ook een hand en stelt zich ook voor. En dan haal ik mijn PIOT-boekje uit mijn jaszak en probeer uit te leggen dat ik verhalen schrijf en wil vragen of ik een verhaal mag schrijven over hem en zijn familie hier in Zieuwent? Daarop zegt hij meteen: “Ja”. Nu had ik al begrepen dat de man steeds ja zou zeggen, zonder dat hij het begrijpen zou, dus ik was er nog niet gerust op. Ik ga vervolgens naar binnen en doe mijn laarzen uit. Ik snap dat dat de bedoeling is. Zijn vrouw, zoon en dochter zijn ook thuis. Ze zijn allemaal even vriendelijk en gaan me voor naar de woonkamer waar ik op de hoekbank plaatsneem.

Nog een beetje onwennig vertel ik nog een keer wie ik ben en dat ik een verhaal wil gaan schrijven over hen in dit boekje. Ze knikken nog steeds van ja en verontschuldigen zich dat ze nog niet heel goed Nederlands spreken. En juist dat valt me nog mee. Wat me opvalt is dat ze vreselijk hun best doen om mij te volgen en mij willen begrijpen. Vragen hun zoon af en toe om te helpen. Door rustig te praten en met handen en voeten uit te leggen wat we willen zeggen, komen we beiden een heel eind.

Ik krijg dan al te horen dat hij 1 jaar en 4 maanden geleden weg is gevlucht uit Syrië. Alleen, zonder vrouw en kinderen. Dat hij vanuit de hoofdstad Damascus eerst naar Egypte vlucht en van daaruit met honderden mensen op een te kleine boot naar Italië gaat. En dan zien we de beelden op het journaal zo voor ons. Hij pakt zijn mobiel en laat me een foto zien waar hij op zo'n boot zit. Opgepropt op zijn

hurken op het dek maakt hij een foto van zichzelf. Zijn ogen kijken moe en zonder enige glans. De reis duurt 13 dagen en er is nauwelijks tot geen eten voor ze. Een beetje water en 3 dadels per dag. Vanuit Italië gaat hij door naar Frankrijk, Genève en uiteindelijk naar Nederland. Waar hij via Apeldoorn en Heerlen nu in Zieuwent is gekomen en deze woning toegewezen heeft gekregen.

Ik krijg Arabische koffie aangeboden, maar neem het niet aan. Later denk ik, misschien was dat van mij wel helemaal niet netjes en erg onbeleefd. Ik neem wel een glaasje water. Niks aannemen is ook zo wat. Maar het is bijna etenstijd, dus wil ook niet te lang blijven. Ik wil ze uitnodigen voor een interview. De man vertelt maar door. Dat hij in Syrië automonteur is bij een garage en dat hijzelf 2 auto's had. Alles is inmiddels kapot en weggevaagd begrijp ik uit zijn verhaal. Tenminste dat denk ik te begrijpen. Wat me opvalt is dat de vader en moeder steeds ook even aandacht aan hun kinderen geven. Trots op ze zijn en laten zien hoe ze Nederlands proberen te leren op school. Want zij gaan zelf ook drie dagen in de week naar Winterswijk naar school om zo snel mogelijk de taal te leren. Thuis hebben ze een schriftje vol geschreven met aantekeningen die ze me trots laten zien. Ik lees zinnnetjes als: Goedemorgen, hoe gaat het met u? Alstublieft en Dank je wel. En daarachter de Arabische vertaling, waar ik natuurlijk helemaal niets van kan maken.

Ik probeer inmiddels duidelijk te maken dat ik graag een tweede gesprek wil. Ik probeer het meteen om het die middag nog te regelen, maar dan gaan zij naar Lichtenvoorde. In de week erna moeten of zij naar school in Winterswijk, of ik

en Nienke hebben onze werkdagen. Dat wordt nog best lastig. En zonder verder na te denken stel ik voor om het de volgende dag te doen. Dat is wel een zondag. Niet wetende of Nienke wel kan. Ze stemmen in met zondagmiddag drie uur. “Waar?” Wordt mij gevraagd. Tja dat maakt me niet uit. En nadat hij nogmaals vraagt: “waar?” Geef ik aan dat het wel bij mij thuis mag. Ik kan slecht mezelf uitnodigen en dus spreken we af dat ze zondagmiddag om drie uur bij mij thuis komen. Ik wijs bij vertrek het naambordje van de Haare aan en wijs op hun huisnummer en zeg 2. Ik woon op de Haare 2. Mijn huis: de Haare 2. Samen hebben we wel 6x herhaald dat het zondagmiddag drie uur, de Haare 2 zou zijn. Dus dat moet goed komen.

Zondagmiddag. Al een uur ijsberend door het huis. Ik wil dat ze zich thuis voelen in een vreemd land, een vreemde cultuur en met vreemde mensen. Toilet schoon, gestofzuigd, hier en daar wat opgeruimd. Wanneer ik een mooi schaalteje uit de

kast pak om koekjes op te leggen, zegt mijn eigen dochter dat ik niet zo moet overdrijven. Gewoon een koekjestrommel pakken, omdat we dat normaal ook zouden doen. Ik luister toch maar en zet het mooie schaalteje weer terug en pak als compromis een bord uit de keuken. Gewoon en gastvrij Tanja, kom op, dat kan je best.

Ook Nienke is er inmiddels en ik merk al, we hebben hetzelfde gevoel: Leuk, spannend en nieuwsgierig. Het is al over drieën, maar we zien niemand verschijnen. Ik heb het toch niet verkeerd afgesproken? Nee, ik heb het nog zo goed gecheckt dacht ik. De twijfels beginnen nu toch toe te nemen. Nienke besluit om de fiets te pakken en richting het huis te fietsen. Ze komt daarna terug en meldt dat ze niemand heeft gezien. Wat doen we? We pakken ons kladblok en onze tas en besluiten om opnieuw bij hen aan te bellen. Maar, helaas, ook daar doet niemand de

WELKOM FAMILIE ALSAFADI

deur open. We kijken elkaar aan en besluiten om nog een rondje Dorpsstraat te fietsen en als we ze dan niet zien, drinken we bij ons koffie en houdt het gewoon op! Dan hebben we ons best gedaan.

We fietsen richting kerk en zien al over het “kermisterrein” heen dat er een gezin op het bankje bij de gracht zit. En ja hoor, dat zijn ze. Zij nu met hoofddoek en de kinderen spelend op het gras. Snel fietsen we naar ze toe en al gauw horen we dat ze huis 2 kwijt zijn. Met de fiets aan de hand lopen we samen naar ons huis. Waar meteen een volgend cultuurverschil merkbaar is. Een hond in huis vinden ze maar raar en zijn er zelfs een beetje bang voor. Ze leggen uit dat in Syrië alleen politiemensen honden bij zich hebben en die zijn gevaarlijk. Het zal dan ook raar voor ze zijn, want ik pak ons kleine ding zo in mijn armen en vraag ze of ze binnenkomen via de achterdeur. Behalve de moeder, doet iedereen de jas

uit en komen binnen in de keuken. Ik stel ze voor aan mijn man en zoon. Maar ook nu wordt er alleen een hand gegeven door de man en zijn kinderen. Vrouwen mogen dus geen andere mannen aanraken. In een flits gebeurt dit en er is ook geen tijd om verder over na te denken. De hond laat ik in de berging en samen gaan ze in de woonkamer op de bank zitten. Ze lusten graag koffie en de kinderen een sapje. Nog heel even denken ze dat Nienke mijn dochter is, maar het wordt ze duidelijk dat we beiden voor het verhaal hier zijn en dat ze geen familie van me is. Meteen vertelt hij dat hij nog wel een broer heeft van 30 jaar en nog single is. Want Nienke is nog niet getrouwd en dat vertelt ze ook meteen. De uithuwelijking begint. Het kost Nienke heel wat moeite om uit te leggen dat ze wel een vriend heeft en er samen mee in 1 huis woont, maar niet getrouwd is. De volgende keer vertelt ze waarschijnlijk dat ze wel getrouwd is.

Wanneer de kinderen wat gaan tekenen en kleuren, proberen wij terug te gaan naar het verhaal. Want zoals hierboven staat is vader al een jaar en 4 maanden weg uit Syrië en moeder en kinderen nog maar 4 maanden. Ze geeft aan dat het heel moeilijk is om niets van hem te horen tijdens de periode dat hij op de vlucht was. Pas na de bootreis in Italië heeft ze telefonisch contact gehad. Een hele opluchting. Hij geeft ook aan dat hij Nederland een heel fijn land vindt. Hij is blij hier te zijn en het lijkt hem beter dan in Duitsland of in Zweden, waar zijn broers zijn. Zweden is hem veel te koud. Nederland is in zijn ogen mooi en goed. En hier in Zieuwent is het heel erg goed. De mensen helpen, de school is goed, de kinderen hebben het fijn en ook bij de supermarkt worden ze door Louis goed geholpen. Moeder is met de kinderen vanuit Syrië eerst naar Turkije gegaan en vervolgens met het vliegtuig naar Amsterdam. Ze zijn ook erg dankbaar dat het nu goed gaat en dat de mensen zo aardig doen en proberen hen te helpen.

Ik vraag nog waarom ze de overgordijnen altijd dicht hebben? Maar dat heeft te maken met het feit dat de vrouw dan in huis ongesluierd kan rondlopen, zonder dat een andere man haar ziet. Eigen familie, zoals haar broers en vader mogen haar wel zien, maar andere mannen niet. Toen ik zaterdagmiddag bij hen was droeg ze ook geen hoofddoek. Ze heeft prachtig lang zwart haar.

Ondertussen wordt de koffie voor de helft opgedronken en wanneer ik vraag of ze nog iets willen of misschien iets anders willen drinken geven ze aan dat dit niet nodig is. Ze zitten ontspannen op de bank en hij vertelt dat hij als jongen van 16 op een dag in zijn auto in Damascus rondreed. Daar zag hij zijn huidige vrouw lopen

en hij wist meteen dat dit de ware was voor hem. Hij nodigt haar uit in zijn auto en 3 maanden later zijn ze getrouwd. Nu hebben ze twee kinderen, een zoon van 9 en een dochter van 8.

Hij geeft aan dat hij het mist om hier te kunnen auto rijden. Het is me niet duidelijk of zijn Syrisch rijbewijs hier nu wel of niet geldig is. Dat vervoer nu lastiger is komt wel een paar keer aan bod. Voor boodschappen willen ze ook wel eens naar de Aldi of de Action en dat is hier in Zieuwent niet. En om naar school en naar de inburgeringslessen te gaan moeten ze naar Winterswijk. Op de fiets en met de trein. Of met de buurtbus. Komende vanuit een grote stad als Damascus is dat echt even wennen. Ze missen een centrum waar van alles te doen is. En ook voelen ze zich als enig Syrisch gezin wel een beetje alleen. In Winterswijk en Lichtenvoorde zitten meer gezinnen zoals zij. Dat schept een verbondenheid die zij toch wel missen.

Zieuwent zegt ze niet heel veel meer dan de buurt waar ze wonen, de school en de Spar. Ik vraag ze naar voetbal en naar sport, maar dat zegt ze niet veel. Met de iPad laat ik foto's van het voetbalveld in Zieuwent zien en ze kijken me vragend aan of dat hier is? Dan zeggen ze ineens dat het achter de kerk is. Blijkbaar zijn ze er toch al wel eens langs gelopen. En ook plaatjes van onze sporthal herkennen zij niet. Hun zoon wel, omdat hij gymles van school heeft daar. Ik kan er niet helemaal goed achter komen of zij zelf ook aan sport doen of zouden willen.

We vragen of ze in Zieuwent willen blijven wonen en misschien ook straks werk willen zoeken? Maar ze geven aan dat ze eerst naar school moeten en dat af moe-

ten maken. Ik denk dat ze daarmee de inburgering zullen bedoelen. Ze willen niet per se in Zieuwent blijven zeggen ze, want het vervoer is lastig. Daarom een plaats als Lichtenvoorde of Winterwijk met meer voorzieningen lijkt hen prettiger. Maar dat is om praktische redenen, niet omdat ze de mensen in Zieuwent niet aardig zouden vinden. Ze zijn ons juist dankbaar voor alles.

En wat als de oorlog voorbij zou zijn in Syrië? Met veel liefde in hun ogen en een warme gloed geven ze aan dat wellicht daar weer een toekomst is. Maar nu, helemaal niet. Hij is bang om opgepakt te worden door het leger en er hetzelfde gaat gebeuren met hem als met zijn huis, zijn auto's en zijn garage. Die zijn er niet meer.

Inmiddels zijn we anderhalf uur verder. De kinderen zijn schatten en spelen zowel binnen als buiten. Zijn netjes en beleefd en zij heeft een prachtige tekening gemaakt. Vader en moeder maken onderling plagerige grapjes naar elkaar en proberen zo goed als ze kunnen ons alles te vertellen. Natuurlijk snappen Nienke en ik het soms niet of we denken het te snappen, maar weten we het niet zeker. We komen met onze vragen over Zieuwent echt niet veel verder dan dit. Het is simpelweg nog niet hun leven. Dat moet nog groeien en of dat zal gebeuren moeten we afwachten. Het is een voorrecht om met ze te spreken. Om hun verhaal te aanhoren. Ik heb me opnieuw verwonderd over het levensverhaal. Ik voel de onmacht, het verdriet, maar ook zeker de dankbaarheid en de wil om verder te gaan. Verder gaan dan een verwoeste stad, een oorlog, waarbij de angst voor de dood zo dichtbij is. Ze

pakken een kans en die start is nu in Zieuwent.

De koffiekopjes half gevuld en inmiddels koud, het sapje half opgedronken blijven staan. Ze bedanken ons voor alles en gaan samen naar huis. Ze lopen de goede kant op gelukkig. En nadat Nienke naar huis is gegaan ben ik doodmoe van de spanning op de bank geplot. Hopend dat ze het ook fijn hebben gehad, want dat is toch wel het minst wat ik kon doen?

Mocht om wat voor reden ook Nederland verzeild raken in een verschrikkelijke oorlog, hoop ik ook in een gastvrij land opgevangen te worden. In een dorpje waar de mensen om me geven en moeite willen doen naar mij te luisteren wanneer ik in een gebrekkige andere taal uitleg waar ik vandaan kom.

Nienke en Tanja

Het emailadres piot@hetnet.nl voor het aanleveren van kopie is vervallen. U dient uw bijdragen in te sturen naar het volgende emailadres: h.wopereis@chello.nl

De redactie

PACELLI E1 KAMPIOEN

Met nog zes wedstrijden te gaan had Pacelli E1 op 12 februari haar kampioenswedstrijd. De kampioenswedstrijd werd gespeeld tegen Udi E1 uit Arnhem. Pacelli E1 vond het erg spannend om een kampioenswedstrijd te spelen, maar voor een overvolle tribune wonnen de dames met 20-8 tegen Udi.

De E1 speelt binnen een competitie van acht teams en ze spelen drie keer tegen iedere tegenstander. Deze tegenstanders zijn vooral teams uit de regio Arnhem.

Op één wedstrijd na (helaas...) zijn de meiden ongeslagen. De meiden hebben in 14 wedstrijden al 227 doelpunten gemaakt en maar 101 doelpunten tegen gekregen. Dat betekent dat ze een positief doelsaldo hebben van 126 doelpunten. De competitie is nog niet af en de meiden moeten nog 5 wedstrijden spelen. En ze gaan natuurlijk proberen ook deze 5 wedstrijden te winnen. De meiden zijn erg trots op elkaar en hebben genoten van het kampioenschap.

Femke, Renske, Jikke, Jill, Emmeke, Bente, Zoë en Mila, super gedaan!

PROFIELSCHETS

Voor mij zitten Toby Bokkers en Jouke Knippenborg. Sinds afgelopen vrijdag de nieuwe hoogheden van carnavalsvereniging de Eumkes. Prins Toby en Adjudant Jouke kunt u verder kennen van RKZVC waar ze allebei in het 1e spelen. Hieronder de profielschets om zo de nieuwe Zieuwentse hoogheden beter te leren kennen. Prins Toby is het dagelijks leven werkvoorbereider bij Marku Bouw en Adjudant Jouke zit bij de commerciële binnendienst van HCE houtproducten in Zelhem.

1. Meest favoriete sport:

T: Voetbal, verassend hé.

J: Voetbal.

2. Minst favoriete sport:

T: Paardensport.

J: Roeien.

3. Mooiste sportherinnering:

T: Als klein jongetje op Varkenoord van de Feyenoord academie mogen voetballen, hiervoor kon je je opgeven.

J: Kampioenschap RKZVC 1 in de 3e klasse. Wat een ontlading, wat een feest!

4. Favoriete sportman/vrouw:

T: Dirk Kuijt.

J: Tess Wester.

5. Lekkerste eten:

T: Bonen met shoarma schotel.

J: Lasagne van mooders.

6. Beste boek/schrijver:

T: Geen, lezen doe ik wel als ik 65 ben.

J: Zlatan, dat gaat over de voetballer Zlatan Ibrahimovic. Wat een vent!

7. Mooiste Film:

T: Braveheart met Mel Gibson

J: The Dark Knight, kan ik wel 3 keer achter elkaar zien.

8. Beste Nederlandstalige lied:

T: Ik bun moar een eenvoudige boerenlul van Normaal

J: Speeltuin van Marco Borsato.

9. Mooiste cadeau dat je ooit kreeg:

T: Mijn tante vroeg mij toen ik klein was wat ik wou hebben voor mijn verjaardag, waarop ik altijd antwoorde: 100 miljoen. Zij gaf mij toen daadwerkelijk een cheque ter waarde van 100 miljoen, bleek helaas niet echt te zijn.

J: Een regenboogkleurige mountainbike, superding!

10. Grootse miskoop:

T: Drumstel, geeft wel een mooi soundeffect met zo'n laag stof er op.

J: Niet of nauwelijks.

11. Omscholen tot:

T: Niet, blij dat ik er vanaf ben.

J: Ski instructeur, ik vindt skiën altijd erg leuk.

12. Tent opzetten in:

T: Nee bedankt, dan lig ik liever in mijn eigen bed.

J: Halle Nijman, mooie plaats.

13. Hekel aan mensen die:

T: Vol van zichzelf zijn.

J: Hypocriet zijn.

14. Uit bed te halen voor:

T: Een goed, groot stuk vlees, dat gaat er altijd wel in!

J: Tess Wester

15. Wanneer was je voor het laatst bang:

T: Geen idee, volgens mijn zussen was ik vroeger altijd bang om naar de garage te gaan als het donker was, verder kan ik mij niks herinneren.

J: Eerste nacht aan de Zegendijk waar ik nu op mezelf woon, rare geluiden bij de bovenbuurman....

16. Wat denk je als je in de spiegel kijkt:

T: Das een verdomde mooie spiegel.

J: Karin mag wel weer een keer komen poetsen.

17. Wie zou je nog willen ontmoeten:

T: Bear Grylls, lijkt me geweldig om zulke avonturen/uitdagingen samen met hem aan te gaan.

J: Tess Wester

18. Als je één uur vrije tijd hebt, wat doe je dan:

T: Meestal ga ik wat tekenen met een 3d-programma of ik heb iets bedacht om te maken van hout, in ieder geval iets met mijn handen.

J: Netflixen

19. Wiens Zieuwents huis zou je van binnen willen zien en waarom:

T: Zo veel mogelijk, voor mijn 25e moet ik het huis uit van mijn ouders en dat komt al kort an!

J: Vinnie Vincent Trienen, ben erg benieuwd hoe het daar is!

20. Wat zou je geen 2e keer doen:

T: Mijn haren laten knippen door mijn kameraden. Mijn moeder schrok zich kapot de volgende morgen en ging er gelijk met de tondeuse overheen.

J: Adjudant van de Eumkes worden

21. Wat staat er bovenaan jouw bucketlist:

T: Rondreis door Europa zonder bestemming.

J: Tess West... Nee, skivakantie met de kameraden!

22. Beschrijf je zelf in 5 woorden:

T: Geduldig, structureel, stressbestendig, ambitieus en een beetje eigenwijs.

J: Ik wil gewoon poar neem'n

Prins Toby en Adjudant Jouke, bedankt voor deze "geheime" meeting! (Red. i.v.m. de druktijden is deze profielschets al voor de officiële bekendmaking afgenomen)

Stefan Beerten

ACTIVITEITEN-AGENDA

Dag	Datum	Aanvang	Activiteit
Ma.	6 mrt.	20.00 uur	Stg. Paasvuur : Kruisjassen : Het Witte Paard.
Wo.	8 mrt.	20.00 uur	Jong Nederland : Klaverjassen : Het Witte Paard.
Vr.	10 mrt.	19.30 uur	Kaarten voor alle buurten. Parochiehuis.
Zo.	12 mrt.	14.00 uur	Rood Wit 1 – RKZVC 1 (speelronde 18)
Ma.	13 mrt.	20.00 uur	RKZVC : Kruisjassen : Kantine.
Vr.	17 mrt.	19.30 uur	"t Hoenderboom" en "Sprenkelderhook" : kruisjassen bij Het Witte Paard.
Za.	18 mrt.	20.00 uur	Harmonie : Donateursconcert : Parochiehuis.
Zo.	19 mrt.	14.00 uur	RKZVC 1 – AZC 1 (speelronde 19)
Zo.	19 mrt.	20.00 uur	Harmonie : Donateursconcert : Parochiehuis.
Wo.	22 mrt.	20.00 uur	PIOT : Kopie inleveren.
Zo.	26 mrt.	14.00 uur	WAVV 1 – RKZVC 1 (speelronde 20)
Vr.	31 mrt.	19.30 uur	't Kevelder : Kruisjassen voor iedereen.
Zo.	2 april	14.00 uur	RKZVC 1 – OBW 1 (speelronde 21)
Ma.	3 april	20.00 uur	Stg. Paasvuur : Kruisjassen : Het Witte Paard.
Vr.	7 april	19.30 uur	"t Hoenderboom" en "Sprenkelderhook" : kruisjassen bij Het Witte Paard.
Zo.	9 april	14.00 uur	SC Rheden 1 – RKZVC 1 (speelronde 22)
Ma.	10 april	20.00 uur	RKZVC : Kruisjassen : Kantine.
Wo.	12 april	20.00 uur	Jong Nederland : Klaverjassen : Het Witte Paard.
Vr.	14 april	19.30 uur	PaasPop Klassiek : Matthäus Passion.
15, 16 en 17 april			PaasPop
Zo.	7 mei	-----	Fratsen : Dwars deur Sowent.
Zo.	21 mei	-----	RKZVC : Verenigingsdag.
Za.	24 juni	-----	Fratsen : Modderdag.
Zo.	3 sep.	-----	Fratsen : Vertelfestival
20 en 21 oktober			Fratsen : Houtdorp.

Voor gedetailleerde informatie: zie www.zieuwent.info

Donateursconcert Harmonie Zieuwent-Mariënveld

o.l.v. Bart Klerken

4-jaargetijden

18-19 maart 2017

20:00 uur in het Parochiehuis Zieuwent

De column

STAART

Voor wie het gemist heeft: de ijsbaan in Zieuwent was open in januari!! Na 4 jaren van teleurstelling kon er eindelijk weer geschaatst worden. De schaatsen werden van het zolder gehaald en de Zegendijk was voor 5 dagen, onder toezien ook van de feestcommissie, de place to be.

Op maandagmiddag kwam ik om 14:00 uur aan, de echte fanatiekelingen waren toen al 2 uur bezig want de baan ging om 12:00 uur al open en dan kom je natuurlijk niet pas om 14:00 uur aankakken... Die fanatiekelingen zijn over het algemeen mannen viel me op. Mannen, die misschien wel net als de heren van de feestcommissie, een middagje vrij namen om op klapschaatsen, in strakke schaatsbroeken achter elkaar aan te jagen in de buitenste baan.

Een beetje beteuterd keek in naar mijn eigen outfit: een trainingsbroek en combinoren... daar moest ik het mee doen. Maar goed, het kon er mee door en dapper gleeed ik mijn eerste meters over het ijs. Eerst onwennig, maar al gauw ging het makkelijker en vond ik mezelf al heel wat stoerder. Ik waagde het erop en besloot een rondje achter 'de mannen' aan te jagen. Eén rondje voor de duidelijkheid. Toen hadden zij er al 2 gemaakt en bedacht ik me dat dat toch iets te hoog gegrepen was.

Voor de basisschoolkinderen was het continuooster nu natuurlijk perfect en rond 15:00 uur maakten 'de mannen'

plaats voor 'de kinderen'. Stiekem blijft leedvermaak nog steeds één van mijn favoriete vormen van humor en iedere keer als er weer een ongecontroleerde beweging werd gevolgd door een schui-

ver op het ijs kon ik mijn lach niet inhouden. Totdat je er zelf aan moet geloven, dan is het minder lachwekkend. Helaas, een teleurstelling voor mijn medeleedvermakers: ik bleef gewoon staan.

De week kwam ten einde en vrijdagavond na de training besloot ik samen met een teamgenootje nog 'effe een rondje te doen'. Met een Snelle Jelle achter de kiezen waren we er he-le-maal klaar voor. Aangekomen bij de ijsbaan, waren de heren van de feestcommissie van plan om te sluiten. Maar gelukkig streken ze met de hand over het hart en mochten we nog een kwartiertje onze laatste rondjes maken. Razendsnel onze schaatsen dichtklikken (gelukkig was ik daar wel handig in geworden door de week heen) en hups het ijs op. Wie weet kan het de komende 4 jaar wel niet meer... We gleden door de slush-puppy achtige smurrie en waren het eens met de feestcommissie dat het verstandig was om de baan te sluiten. Speurend

naar mooie stukken en genietend van het feit dat wij de laatsten waren op de baan maakten we ons kwartiertje vol.

In februari is het dan nog wel even spannend. De meeste Elfstedentochten vonden tenslotte in deze maand plaats en in Nederlandse winters is alles mogelijk. Maar behalve dat ene weekend met sneeuw, dat 3 dagen later al weer plaats maakte voor temperaturen boven de 10 graden. was er geen winter te bekennen.

Voorlopig dus geen ijspret meer op natuurijs. De mannen moeten weer naar de overdekte schaatsbaan in Enschede als ze zich willen uitleven op hun klapschaatsen en de kinderen verzinnen weer wat anders voor hun vrije middaguurtjes.

En ik? Mijn schaatsen staan nog steeds in een hoekje van mijn kamer te wachten, ik hoop op nog zo'n fijne week als in januari: op iets met maart en een start.

Iris Weelink

